

NORGES HØYESTERETT

Den 15. september 2017 ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av justitiarius Øie og dommerne Kallerud og Berglund i

HR-2017-1784-U, (sak nr. 2017/1380), straffesak, anke over dom:

A (advokat Arve Ringsbye)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

truffet slik

B E S L U T N I N G :

- (1) Saken gjelder anke over lagmannsrettens saksbehandling og lovanvendelse i sak om legemsbeskadigelse.
- (2) A ble 21. september 2015 satt under tiltale for overtredelse av straffeloven 1902 § 229 andre straffalternativ, jf. § 232 og § 229 første straffalternativ, jf. § 232, jf. § 49.
- (3) Asker og Bærum tingrett avsa dom 24. juni 2016 med slik domsslutning:

"A, født 00.00.1963, frifinnes for overtredelse av straffeloven (1902) § 229 annet straffalternativ jf § 232, tiltalebeslutning 21.9.2015.

A, født 00.00.1963, dømmes for overtredelse av straffeloven (1902) § 229 første straffalternativ jf strl § 49, til fengsel i 60 dager. Straffen anses avsonet ved utholdt varetekt, jf straffeloven (1902) § 60."
- (4) Påtalemyndigheten anket over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet for det forholdet A ble frifunnet for.
- (5) Borgarting lagmannsrett avsa dom 27. januar 2017 med slik domsslutning:

"A, født 00.00.1963 dømmes for overtredelse av straffeloven (1902) § 229 annet straffalternativ, jf. § 232 sammenholdt med det forhold som er rettskraftig avgjort ved Asker

og Bærum tingretts dom av 24. juni 2016 til fengsel i 1 - ett - år. Straffeloven (1902) § 62 første ledd kommer til anvendelse.

Til fradrag i straffen kommer 64 dager utholdt varetekt."

- (6) A har anket avgjørelsen til Høyesterett. Det er anført feil ved lagmannsrettens lovanvendelse og saksbehandling. Lagmannsrettens domsgrunner hevdes å være mangelfulle fordi flere springende punkter er uforklart. Det er vist til at operasjonsbeskrivelsen for fornærmede ikke er drøftet, til tross for at den viser at fornærmedes forklaring ikke kunne være riktig, men i stedet understøtter tiltaltes forklaring. Det er også anført at lagmannsretten skulle tatt stilling til om det forelå et rettsstridig angrep fra fornærmedes side og drøftet straffeloven 1902 § 42.
- (7) *Påtalemyndigheten* har ikke inngitt merknader til forsvarers støtteskriv.
- (8) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at A ble frifunnet i tingretten slik at anken bare kan nektes fremmet dersom ankeutvalget finner det "klart at anken ikke vil føre frem", jf. straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum. En eventuell ankenektelse må begrunnes, jf. § 323 andre ledd andre punktum.
- (9) Etter straffeprosessloven § 40 femte ledd skal domsgrunnene i saker som har vært behandlet av meddomsrett, inneholde en beskrivelse av hva som er funnet bevist, og dommen skal angi hovedpunktene i rettens bevisvurdering. Dette innebærer at retten må redegjøre for de springende – det vil si de sentrale – punktene ved bevisvurderingen og kort angi hva som har vært avgjørende, jf. blant annet Rt. 2011 side 172 avsnitt 29. Dersom sentrale punkter i bevisbedømmelsen blir stående uforklart, vil dette kunne føre til opphevelse av dommen.
- (10) Det er imidlertid ikke et krav at alle bevis må kommenteres. I denne saken har lagmannsretten utførlig gjort rede for det faktum som er lagt til grunn og de bevis retten har funnet avgjørende. Det fremgår av domsgrunnene at lagmannsretten har lagt særlig vekt på tiltaltes forklaring i politiavhør 30. juni 2016, og det er vist til at beskrivelsen av hendelsesforløpet som ble gitt i avhøret, passer med det øvrige bevisbildet.
- (11) Etter ankeutvalgets oppfatning er det ingen mangel ved domsgrunnene at lagmannsretten ikke har kommentert operasjonsbeskrivelsen for fornærmede. Operasjonsbeskrivelsen angir hvilken posisjon kirurgene antok at fornærmede måtte ha hatt under angrepet, og er ett av flere bevis i saken. Ut fra det samlede bevisbildet og den begrunnelse som er gitt, innebærer ikke den manglende omtalen av operasjonsbeskrivelsen at springende punkter blir stående uforklart i lagmannsrettens dom.
- (12) Lagmannsretten har videre lagt til grunn at tiltaltes bruk av kniv mot fornærmede klart oversteg grensen for nødverge, jf. straffeloven 1902 § 48 første og andre ledd. Han kunne derfor ikke frifinnes på det grunnlaget. Det fremgår av lagmannsrettens drøftelse at retten la til grunn at tiltaltes knivbruk var ubetinget utilbørlig. Vilkårene i straffeloven § 48 fjerde ledd om at en tiltalt som har overskredet grensen for nødverge, likevel kan frifinnes hvis overskridelsen skyldes sinnsbevegelse eller bestyrtelse som er fremkalt ved angrepet, var etter lagmannsrettens syn heller ikke oppfylt. På denne bakgrunn var det ikke nødvendig for lagmannsretten å ta stilling til hvorvidt tiltalte ble utsatt for et rettsstridig angrep, eller subjektivt opplevde at han ble angrepet av fornærmede, jf. straffeloven 1902 § 42. Det foreligger derfor ingen feil ved lagmannsrettens lovanvendelse.

- (13) Høyesteretts ankeutvalg finner det på denne bakgrunn enstemmig klart at anken ikke vil føre fram. Ettersom ankeutvalget enstemmig også finner at anken ikke gjelder spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende sak, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken prøvd i Høyesterett, gis det ikke samtykke til ankebehandling, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd andre punktum.
- (14) Beslutningen er enstemmig.

SLUTNING :

Anken tillates ikke fremmet.

Knut H. Kallerud
(sign.)

Toril M. Øie
(sign.)

Cecilie Østensen Berglund
(sign.)

Riktig utskrift: